

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4881/20
28.2.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Весне Целетовић Цуцић, председника већа, Александре Лековић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милутин Радоичић, адвокат из Београда, ул.Кнегиње Љубице бр.4, против тужене Републике Србије - Министарство одбране – Војнограђевински центар "Београд", коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, ул.Светозара Марковића бр.21, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П бр. 5888/17 од 06.02.2018. године, у седници већа одржаној дана 28.2.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П бр. 5888/17 од 06.02.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди да тужилац има право закупа на неодређено време на стану број 1, који се налази у улици ..., површине 67,50м², са правом на откуп, а што би тужена Република Србија Министарство одбране Војнограђевински центар "Београд" из Београда био дужан признати и трпети. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, преко пуномоћника, побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога. Допуну жалбе, коју је тужилац доставио дана 03.06.2021. године, Апелациони суд као неблаговремену није разматрао.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у смислу члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, бр. 72/11 са свим каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Побижана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, изрека пресуде је разумљива, не противречи сама себи или разлосима пресуде, а у пресуди је наведено довољно разлога о битним чињеницама који су јасни и непротивречни, па није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а на коју тужилац указује у жалби.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужиоцу је решењем Стамбене комисије ВП ... Београд од 14.04.1994. године дат у закуп на одређено време, службени стан - двоипособни стан број ... у ... У решењу је констатовано да је стан у својини Војног стамбеног фонда Војске Југославије, а исти ће купац користити са супругом, ћерком и сином. По основу овог решења, тужиоцу је Уговором о закупу службеног стана број 278-45 од 20.12.1996. године, који је закључен између државе СРЈ-СМО Војнограђевинска дирекција “Београд”, као куподавца и АА, као купца, дат у закуп двоипособан стан у ..., број стана ... површине 67,50 м², и одређен је износ месечне закупнине. У члану 12 овог уговора уговорено је да је купац обавезан да стан преда купцу по истеку уговора о закупу стана у онаквом стању у каквом га је и примио, узимајући при томе промене до којих је дошло услед редовне употребе стана. Тужилац се, преко пуномоћника, обраћао туженој захтевом од 23.10.2015. године, тражећи да тужена у року од 30 дана од дана подношења овог захтева са њим, као носиоцем станарског права, закључи уговор о откупу наведеног стана, али тужена на овај захтев није одговорила.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, првостепени суд је донео побижану одлуку, наводећи да је захтев тужиоца неоснован, јер је тужиоцу предметни стан дат у закуп на одређено време, а уговором о закупу стана тужилац се обавезао да стан преда куподавцу у онаквом стању у каквом га је и примио. Како је несумњиво утврђено да предметни стан има статус службеног стана и како није извршена пренамена стана у стан са правом купа на неодређено време, то, по налажењу првостепеног суда, тужилац не може постати купац службеног стана на неодређено време, без претходно извршене пренамене.

Полазећи од правилно утврђеног чињеничног стања, правилно је поступио првостепени суд када је нашао да захтев тужиоца није основан. Тужиоцу је, на име решењем тужене од 14.04.1994. године, спорни стан додељен на коришћење као службени стан, по ком основу је са туженом закључио и уговор о закупу службеног стана на одређено време, од 20.12.1996. године. Сходно томе, а како поступак за преименовање предметног службеног стана није спроведен, исти се и даље може користити само у ту сврху, па је правилно првостепени суд применио материјално право када је одлучио као у изреци побижане пресуде.

Наиме, тужилац на предметном стану, који му је дат у закуп на одређено време као службени стан, није могао стећи право закупа на неодређено време у смислу одредби чланова 7 и 39 Закона о становању, нити може стећи право на откуп тог стана, с обзиром на то да је Законом о становању откуп омогућен носиоцима станарског права, односно закупцима према одредби члана 16 тог закона, а корисник службеног стана није купац, односно носилац станарског права у смислу наведене одредбе.

Немају утицаја на другачије одлучивање наводи жалбе којима се истиче да је чланом 52 став 1 Правилника о допуни Правилника о решавању стамбених питања у Министарству одбране, прописана обавеза тужене да изврши промену намене станова за службене потребе, у статус станова за закуп на неодређено време и усклађивање постојећих закључака са важећим Правилником о решавању стамбених питања запослених у Министарству одбране, тако што ће стамбена комисија по службеној дужности донети решење о давању стана у закуп на неодређено време, под условом да лица остварују право на даље коришћење тог стана. Наиме, доношењем наведеног акта дат је само правни основ за доношење решења о давању у закуп станова на неодређено време, под условима предвиђеним Правилником о решавању стамбених питања у Министарству одбране, али не по аутоматизму, већ је стамбени орган тужене добио овлашћење да под наведеним условима донесе нова решења о давању стана у закуп на неодређено време, која ће се реализовати закључењем уговора о закупу на неодређено време. У конкретном случају, тужилац није доказао да је донето решење о пренамени спорног стана, нити да је донето решење о давању предметног стана у закуп на неодређено време, па с тога не може права поводом поменутог Правилника исходovati у парници.

Такође, тужилац се у жалби неосновано позива на то да је закључком органа тужене од 23.12.2013. године прихваћен његов захтев за давање у закуп стана на неодређено време, с обзиром на то да је поменути закључак донет у поступку решавања стамбеног питања тужиоца и не односи се на спорни стан. Тужиоцу је, наиме закључком органа тужене признато право на стамбено обезбеђење, односно на давање двоипособног стана у закуп на неодређено време, али не и право на закуп спорног стана, због чега су и ови наводи без утицаја на правилност побијане одлуке.

Приликом одлучивања, Апелациони суд је ценио и жалбене наводе тужиоца да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање, када је нашао да се ради о службеном стану, те да је последично погрешно применио и материјално право, али сматра да су и ови наводи без утицаја на правилност побијане одлуке. Наиме, из доказа које је сам тужилац доставио - решења о давању у закуп на одређено време и уговора о закупу стана на одређено време, несумњиво произилази да је стан који је предмет закупа службени стан, који је тужиоцу дат на коришћење и у закуп на одређено време, те да се тужилац одредбом члана 12 уговора о закупу стана обавезао да по истеку уговора о закупу стан преда закуподавцу, што чини неосновним жалбене наводе тужиоца да тужена није доказала да је реч о службеном стану, те да је уговор о закупу стана на одређено време, по самом закону, прерастао у уговор о закупу на неодређено време. Насупрот томе, управо је тужилац био дужан да докаже да је извршена пренамена спорног стана, тј. да се у стамбеном фонду туженог предметни стан не класификује као службени стан, с обзиром на то да га је тужилац примио у закуп као службени стан, па је на њему терет доказивања да је до пренамене стана дошло и да су

испуњени услови за закључење уговора о закупу спорног стана на неодређено време, а што он није доказао.

Из истих разлога су неосновани и жалбени наводи тужиоца да тужена није поступила по решењу Савезног министра за одбрану од 03.09.1996. године, који се односи на покретање поступка за преименовања дела В..., на коме се налазе стамбене зграде са службеним становима, у стамбене објекте, јер такав поступак није спроведен, па се тиме не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, нити су од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

Неосновано се жалбом тужиоца указује и на погрешну примену материјалног права, наводима да је повређено тужиочево право на дом, прописано чланом 8 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, с обзиром на то да се у конкретном случају ради о поступку за утврђење права тужиоца на спорном стану и предмет тужбеног захтева није иселење тужиоца из службеног стана, у ком случају би предмет оцене могло бити његово право на дом, у смислу наведеног члана Европске конвенције.

Како тужилац није успео у спору, неосновано оспорава и одлуку о трошковима поступка, која је донета правилном применом одредби чланова 150, 153 и 154 и 163 ЗПП, због чега је иста потврђена.

Приликом одлучивања Апелациони суд је ценио и остале наводе изјављене жалбе, али исте посебно не образлаже применом овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП, с обзиром на то да се њима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде.

Сходно свему наведеном, Апелациони суд је применом одредби чл. 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку ("Сл. Гласник РС", бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

С обзиром на исход овог спора, Апелациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, те је у смислу одредбе члана 165 став 1 ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Целетовић Цуцић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић